

ВІЧНИЙ СКАРБ

ДАТИ ЖИТТЯ
ДУШІ

2

17 ДНІВ ПІД
ОБСТРІЛАМИ

4

ВІНЕЦЬ
ЖИТТЯ

7

БОЖИЙ
ПРИХИСТОК

8

СТОЮ НА КОЛІНАХ

Стою на колінах, вмиваюсь сльозами,
Не можу молитву сказати словами,
Та Ти наперед усе, Господи, знаєш,
І кожну сльозу із очей витираєш.
Мій Боже, молитва моя не за себе,
Не прагну даремно тривожити Небо.
Усе, що потрібно, я, Господи, маю,
За інших людей Тебе нині благаю:
За тих, хто сьогодні в підвалах ночує,
Хто вдень і вночі страшні вибухи чує,
Хто вже геть забув запах свіжого хліба,
У кого від дому немає вже й сліду,
За тих матерів і батьків, що ніколи
Не будуть вести своїх дітей до школи,
За доньку і сина, що плачуть ночами,
Бо вже не побачать ні тата, ні мами.
Сьогодні, мій Боже, до Тебе молюся
За діда старого, за сиву бабусю,
Що дні доживають в холодній квартирі,
(Тікати стареньким від горя несила).
Молюся й за тих, хто, лишивши родину,
Пішов захищати свою Батьківщину,
За тих, хто людей від поранень лікує,
За тих, хто з вогню кожну душу рятує...
Молитву цю в небо щодня я підношу,
І милості, милості, Господи, прошу.
Помилуй, утіш, підкріпи кожне серце,
Спаси й збережи від тенет злої смерті.
Зміцни, звесели, в кого руки охляли...
І тих, що про Тебе ніколи не знали,
Поклич за Собою, дай справжнє прозріння,
Хай кожен пізнає від Тебе спасіння!
Благаю Тебе, щоб серця не стверділи,
Щоб вміли прощати й любити уміли.
Нехай душа кожна впаде на коліна
Й пізнає, що в Тебе є поміч і сила!

Леся Данильчик

пити й знову пити і завжди знаходити свіжий запас. Той, у кому живе Христос, має в собі джерело благословення – **«джерело води, що тече в життя вічне» (Івана 4:14)**. Із цього Джерела він може черпати силу і благодать, достатню для його потреб.

Ця жінка [самарянка] демонструє, як діє практична віра в Христа. Кожен справжній учень Ісуса народився для Царства Божого як місіонер. Хто п'є живу воду, той сам стає джерелом життя. Отримувач стає роздавачем. Благодать Христа в душі подібна до джерела в пустелі, яке відсвіжує всіх та пробуджує в душах, що гинуть, бажання пити воду життя.

Вода, про яку говорить Ісус, – це одкровення Його благодаті, Його Слово... Благодатна присутність Христа в Його Слові завжди говорить до душі, представляючи Його як потік живої води, що втамовує спрагу. Це наша перевага – мати живого, незмінного Спасителя. Він джерело духовної сили, що всередині нас, і Його вплив відображатиметься в словах і діях, відсвіжаючи все в межах сфери нашого впливу, відроджуючи в нас бажання і прагнення до сили, чистоти, святості, миру й радості, яка не приносить печалі. Це результат перебування Спасителя в нас.

«А хто питиме воду, яку Я йому дам, не матиме спраги повік, бо вода, яку Я йому дам, стане в ньому джерелом води, що тече в життя вічне» (Івана 4:14).

ПОВАЖАЙТЕ ЧУЖУ ДУМКУ

Не обов'язково брати гору в кожній суперечці. Поважайте чужу думку.

Мій чоловік Борис – один із тих небагатьох людей, які вміють гідно, з високо піднятою головою визнавати свою неправоту. Він не намагається перемагати в усіх суперечках і першим визнає свою помилку. Коли він бачить, що дискусія заходить у глухий кут, то, ніби лауреат Нобелівської премії миру, спокійно підсумовує: «Ти не можеш переконати мене, а я не можу переконати тебе. Нехай кожен залишиться при своєму. Поважаймо чужу думку». Що ще можна до цього додати?

Будьте, як Борис. Бо миротворці **«синами Божими названі будуть» (Матв. 5:9)**.

ДАТИ ЖИТТЯ ДУШІ

Хто намагається вгамувати свою спрагу із джерел цього світу, той питиме лише для того, щоб відчувати спрагу знову. Скрізь є люди, які відчувають незадоволення. Вони жадають чогось, що може задовольнити потреби душі. Тільки Один може задовольнити це бажання. Потреба світу, **«Бажання всіх народів» (Огія 2:7, згідно з оригіналом)**, – це Христос. Божественна благодать, яку лише Він може дати, – це ніби жива вода, яка очищає, відсвіжує й зміцнює душу.

Ісус не мав на увазі, що людині достатньо лише одного ковтка води життя. Той, хто скуштував від любові Христа, постійно прагнути її, але він не шукатиме нічого іншого. Багатство, слава, задоволення цього світу не приваблюють його. Постійне благаання його серця: «Я потребую більше Тебе». І Той, Хто відкриває душі її потребу, завжди готовий вгамувати її голод і спрагу. Усі людські ресурси та джерела існування вичерпаються. Чаші спорожніють, водоймища висохнуть, але наш Спаситель – це невичерпне Джерело. Ми можемо

НЕХАЙ КОЖЕН ПАМ'ЯТАЄ

Нехай кожен пам'ятає, що Богові приємні молитви Його народу... Коли Його народ опиниться у найбільшій небезпеці і здаватиметься, що неможливо встояти проти сатанинської сили, Бог заступиться за Своїх дітей. Безвихідне становище людини є сприятливою нагодою для Бога.

Господи, ми у величезній небезпеці і дуже віримо, що Ти заступишся за народ, який любить Тебе! У нас у країні так багато щирих християн. Заради всіх нас, покажи Свою силу! Щоб зло до кінця століть боялося вступити на нашу землю.

10 СПОСОБІВ ПЕРЕВІРИТИ ЛЮБОВ НА ДІЛІ

10 способів проявити любов:

- віддавати;
- довіряти;
- служити;
- прощати;
- підбадьорювати;
- поважати;
- захищати;
- вислуховувати;
- ділитися;
- вірити.

Земля – вкрай ненадійна, інвестуй у Небо!

Якщо ви знехтували обов'язком щодо своєї сім'ї, сповідайте гріхи перед Богом. Зберіть дітей і зізнайтеся у вашій недбалості. Повідомте їм, що ви хочете зробити перетворення у сім'ї, і попросіть їх допомогти вам зробити дім таким, яким він має бути. Читайте дітям настанови зі Слова Божого. Моліться з ними і просіть Бога зберегти їх життя і допомогти їм приготуватися до Царства Небесного. Таким чином, ви можете розпочати роботу перетворення, а потім продовжуйте оберігати шлях Господній.

Еллен Уайт

СВЯЩЕННЕ СЛУЖІННЯ ДІТЯМ

Майбутні події кидають тінь на наш шлях. Батьки та матері, я закликаю вас уже зараз докласти найсерйозніших зусиль для спасіння ваших дітей. Щодня давайте їм релігійні настанови. Навчайте їх любити Бога і бути вірними правильним принципам. З піднесеною, серйозною вірою, що направлена Божественним впливом Святого Духа, працюйте, працюйте вже зараз. Не зволікайте ні дня, ні години.

Батьки, упокоріть свої серця перед Богом. Почніть ґрунтовно працювати для своїх дітей. Благайте Господа пробачити вашу неповагу до Його Слова, яка була виражена у нехтуванні правильним вихованням ваших дітей і що ви не вказали шлях, яким їм треба йти. Просіть світла, керівництва, чуйної совісті та ясного бачення, щоб помічати свої помилки та недоліки. Бог почує такі молитви, що виходять із чистого та впокореного серця.

Неушкоджені

Олександр, Марія та двоє їхніх дітей, семирічна Надійка та п'ятнадцятирічний Назар, мешкають у Києві. Вікна їхнього будинку виходять якраз на нещодавно збудований торговельний комплекс «Ретровіль». Той, у який поцілили російські ракети через три тижні після початку війни. Вибухи були надпотужні – найбільше дісталось кільком будинкам, що стояли майже впритул до «Ретровілю», у сусідніх – вибило скло.

Дім Олександра та Марії розташований навпроти торговельного центру, метрів за 200. Коли почалися воєнні дії, там вимкнули ілюмінацію, увесь цей час ТРЦ стояв у темряві. Та цього вечора він сяяв, як на новорічні свята. Надійка та Назар саме підійшли до вікон і милувалися вогнями, як раптом просто на їхніх очах спалахнуло все небо й прогрімилі вибухи. Саме тоді, коли діти перебували біля вікна.

У Марії було таке відчуття, ніби їхній будинок піднявся в повітря й знову опустився на землю. Від вибухової хвилі відчинилися двері та вікно на балконі, але жодне з вікон не розбилося! «Бог нас урятував», – написала вона в повідомленні друзям. І це справді так.

Слава Господу за Його вічну милість та добро-ту до нас навіть за таких обставин!

Вікторія Ярош

ЯК ТИМЧАСОВО ПРИХИСТИТИ ДИТИНУ В СВОЇЙ СІМ'Ї?

Під час війни усиновлення неможливе, натомість є змога тимчасово влаштувати дітей у родину.

Понад 12 000 українських родин подали заявку на те, щоб прихистити дитину.

Що необхідно зробити?

1. Скористатися чат-ботом «Дитина не сама», створеним Офісом Президента (див. QR-код). Зокрема залишити заявку на допомогу дітям.
2. Після заповнення всіх необхідних даних очікуйте дзвінка від працівників соціальної служби.
3. Важливо підготувати необхідний пакет документів:
 - заяву про надання згоди на тимчасове влаштування у свою сім'ю дитини;
 - копію паспорта;

– письмову згоду всіх повнолітніх членів сім'ї, які мешкають разом з вами, на проживання з дитиною на одній житловій площі.

Невдовзі працівник служби у справах дітей відвідає вашу оселю, огляне умови проживання та складе відповідний акт. Він також поспілкується з дитиною, щоб отримати її згоду.

У разі схвалення вашої заявки, служба у справах дітей видасть наказ про влаштування дитини у вашу родину.

Дякуємо, що не залишаєтеся байдужими!

Навчайте дітей любити Господа.

ПСАЛОМ 37

¹ Не розпалюйся гнівом своїм на злочинців, не май заздрости до беззаконних,
² бо вони, як трава, будуть скоро покочені, і мов та зелена билина пов'януть!
³ Надійся на Господа й добре чини, землю замешкуй та правди дотримуй!
⁴ Хай Господь буде розкіш твоя, і Він сповнить тобі твого серця бажання!
⁵ На Господа здай дорогу свою, і на Нього надію клади, і Він зробить,
⁶ і Він випровадить, немов світло, твою справедливість, а правду твою немов південь.
⁷ Жди Господа мовчки й на Нього надійся, не розпалюйся гнівом на того, хто щасливою чинить дорогу свою, на людину, що виконує задуми злі.
⁸ Повстримайся від гніву й покинь пересердя, не розпалюйся лютістю, щоб чинити лиш зло,
⁹ бо витяті будуть злочинці, а ті, хто вповає на Господа землю впадкують!
¹⁰ А ще трохи й не буде безбожного, і будеш дивитись на місце його і не буде його!

Коли ти бачиш людину у біді, не думай, що життя випробовує тільки її, це випробування стосується й тебе, якими будуть твої вчинки.

Коли ти не знаєш, що робити, просто, молись.

17 ДНІВ ПІД ОБСТРІЛАМИ

Останні чотири роки ми проживаємо в Чернігові. Господь благословив нашу сім'ю можливістю служити людям в одному з найгарніших міст України. Боляче говорити про те, яким було це місто раніше. Моя дружина з тугою згадує мирні часи, заняття з дітьми, які відвідували нашу церкву. Кожне богослужіння було особливим, тому що всі члени громади були згуртованими й кожна сім'я робила свій внесок у служіння Богові та людям. У нас було заплановано багато проєктів на рік, але 24 лютого все змінилося.

Тривожна валіза була зібрана, ми мали змогу сісти в машину й виїхати. Однак розуміли, що тут наша церква, люди, які потребують допомоги та підтримки, тому вирішили залишитися в місті, доки дозволить Господь.

Я зателефонував членам церкви й запропонував забрати їх у Дім молитви, оскільки помешкання багатьох з них були зруйновані через ворожі обстріли. Так мимоволі ми зібралися разом. До нас приєдналися жителі сусідніх будинків, багато дітей, двоє вагітних. Більшу частину приміщення ми заблокували, оскільки вікна виходили на дорогу, де точилися бої. Укривалися на цокольному поверсі, тому дехто не завжди розумів, який зараз час доби, день чи ніч. Морально найскладніше було жінкам: вони боялися за своїх дітей та чоловіків. Разом ми багато молилися, читали Святе Письмо.

Усі ми почали жити однією великою сім'єю, організували побут. Згодом у нас виникла проблема з хлібом: зникло світло, та й борошна було зовсім мало. Один хлопець почув про наші труднощі й зголосився допомогти. Він пообіцяв знайти борошно й пекти для нас хліб, адже в нього вдома ще була електроенергія. За ніч він випікав шість буханців;

незважаючи на обстріли та жахливу ситуацію довкола, наповнював свій рюкзак хлібом і проривався до нас. Неможливо описати словами ту радість, коли ти береш у руки шматок свіжоспеченого хліба, відчуваєш цей аромат... і наповнюєшся силою та розумінням того, що Господь поряд і, як ніколи, дбає про нас.

Цей хлопець раніше відвідував нашу Церкву, проте не наважувався прийняти водне хрещення. Через різні обставини він відкладав цю подію. А коли почалася війна, укотре принісши нам хліб, цей юнак підійшов до мене й висловив бажання охреститися. Він вирішив зробити цей важливий крок саме тепер, під час цих переживань та подій.

Було затишшя, обстріли вщухли... Ми зібралися всі разом, наповнили водою баптистерій і провели урочисте служіння на славу Господа. Розуміючи, що Бог ані на мить не залишає нас, ми бачили перевагу розташування нашого Дому молитви й почувалися в безпеці. Усі стали напрочуд дружиною й допомагали одне одному.

Святе Писання часто приховує свої скарби, поки ви не відкриєте їх ключем молитви.

Чарльз Сперджен

Чого немає в душі, того не буде і в очах.

А коли до нас долучилися міст'яни, раніше не знайомі з нашою Церквою, вони дивувалися, наскільки інше сприйняття реальності в стінах нашого Дому молитви: «Тут дуже спокійно, відчувається Божий захист».

Хоч у деякі ночі через гучні обстріли взагалі неможливо було спати, уранці люди розповідали, що читали псалом 91 і Бог давав їм упевненість та мир на серці. Ці люди почали разом з нами молитися, ділитися досвідами. Вони бачили Божу славу, Його силу та охорону. Вірю, що Бог і надалі провадитиме їх у житті.

Ми прожили разом під обстрілами 17 днів. Наше місто зазнало жахливих бомбардувань, нищівних руйнувань, уся інфраструктура була знищена. Не було електроенергії, води... Ми розуміли, що потрібно виїжджати, і вирішили робити це всі разом. У нас був мікроавтобус, хтось розмістився сидячи, хтось – стоячи. Ми попросили Господа дати нам знак: якщо нас пропустять через блокпост на мосту, то це означає, що є Божя воля на те, щоб ми залишили місто. І Господь відповів: того дня на КПП не було навіть охорони. Ми виїхали за волею Бога.

Довколишня реальність жахала. Багато будинків і квартир було зруйновано. Чотирнадцятьох людей, які стояли в черзі за хлібом, розстріляли. Цілі родини опинилися під завалами.

Сьогодні я живу надією на те, що в найближчому майбутньому ми зберемося всією нашою церквою й прослаavimo Господа за Його любов і милість, за те, що Він зберіг нам життя. Хочеться розповісти іншим, як Бог охороняв, як захищав і як відновить. Вірю, що Він дасть нам змогу побачити це, адже нині багато людей чекає спасіння.

Олексій Титяничко,
священнослужитель Церкви

У тяжкі часи, коли є тільки одна надія – Бог, у душі людини відбуваються неймовірні зміни.

Філіп Янсі

Жодна людина не знає, наскільки вона погана, поки по-справжньому не постаєється бути хорошою.

Клайв Льюїс

ДЕ ВИ, НЕСПОКІЙ ТА СУМНІВИ?

Христос прийшов у цей світ, щоб показати, що, отримуючи силу згори, людина може жити непорочним життям. Він задовольняв потреби людей із невтомним терпінням, співчуттям та готовністю допомогти. Лагідним дотиком благодаті Ісус проганяв із душі тривогу й сумніви, перетворюючи вороженчу на любов, а невіру – на впевненість.

Нерозумно зосереджуватися на самих собі та своїх емоціях. У такому разі ворог створить для нас труднощі та спокуси, які ослабляють віру та позбавляють мужності. Уважно аналізувати свої

емоції, давати волю власним почуттям – означає плекати сумніви й губитися в непевності. Ми повинні спрямовувати свій погляд не на себе, а на Ісуса.

Коли напосідають спокуси, коли турботи, труднощі й морок, здається, оточили вашу душу, подивіться туди, де востаннє бачили світло. Спочиньте в любові й турботі Христа, під Його надійним захистом. Коли гріх бореться за панування в серці, коли вина пригнічує душу й обтяжує сумління, коли невір'я затьмарює розум, – пам'ятайте: Христової благодаті достатньо, щоб подолати гріх і розігнати темряву.

Він дасть тобі благодать, щоб бути тобі терплячим, довірливим, перемагати неспокій. Він зігріє твоє серце Своїм солодким Духом, відродить твою ослаблу душу... Довірся ж Богу. Усі тягарі свої поклади на Нього.

Людина, яка любить Бога, піднімається вище туману сумнівів; вона знаходить яскравий, повний, глибокий, живий досвід і стає подібною до Христа. Вона довірила свою душу Господу, котра похована з Христом у Бозі. Ця людина зможе винести випробування зневагою, презирством, образою, бо її Спаситель переніс усе це. Вона не дратуватиметься й не розчаруватиметься, коли труднощі тиснуть її, тому що не слабшав і не розчаровувався Ісус.

Кожен істинний християнин буде сильним не через силу або заслуги своїх добрих справ, а праведністю Христа, яка через віру залічується йому. Як чудово бути лагідним і покірним серцем, чистим і незаплямованим, Яким був Князь Неба, коли Він жив серед людей.

ТЕРПІННЯ

Терпіння – це не стан худоби, яка все зносить. Це не приниження людини – зовсім ні. Це не компроміс зі злом – у жодному разі. Терпіння – це вміння зберігати незворушність духу за тих обставин, які цій незворушності перешкоджають.

Терпіння – це вміння йти до мети, коли зустрічаються на шляху різні перепони. Терпіння – це вміння зберігати радісний дух, коли надто багато смутку. Терпіння – це перемога та подолання, терпіння – це форма мужності. Ось що таке справжнє біблійне терпіння!

УКРАЇНО МОЯ

Україно моя, ще учора ти спала,
Усміхаючись в сні, як оте немовля.
А сьогодні війна, наче вихор, здійняла
Усі мрії твої, й застогнала земля.

Ти раділа життю, з дітьми бігала полем,
Їх за руку вела в перший клас з Букварем.
А сьогодні ти стогнеш, вмиваєшся болем,
Коли діти питають: «Сьогодні помрем?»

Ти щаслива була, ти молилася Богу,
Як ніхто і ніде, ти співала пісні...
Ти благаєш тепер про швидку перемогу,
Проливаєш щодня свої сльози рясні.

Україно, тримайся за Бога, рідненька.
Твої рани пройдуть, ворог зброю складе.
Ти радітимеш миру, як діти маленькі,
Ти ще будеш щасливою, сонце зійде.

Сергій Степанюк

Людина, що стоїть навколішки перед Богом, може бачити далі, ніж бачить вся решта світу, навіть піднявшись навшпиньки...

Джон Уеслі

Коли до вас стукає страх,
відправте віру відчинити
двері!

Досліджуйте Боже Слово –
це величезна підтримка та
захист!

Іноді Бог руйнує твої плани,
бо знає, що ці плани
зруйнують тебе.

ЩО І ХТО РОБИТЬ ЧОЛОВІКІВ СИЛЬНИМИ

Надія на Бога
Ісаї 40:31 – «**А ті, хто надію складає на Господа, силу відновлять, крила піднімуть, немов ті орли, будуть бігати – і не потомляться, будуть ходити – і не помучаться».**

Божа зброя
Ефес. 6:10-17 – «**Нарешті, зміцнюйтеся Господом та могутністю Його сили.**

Зодягніться у всю зброю, щоб ви могли протистояти підступності диявола.

Адже наша боротьба не з тілом і кров'ю, але з началами, з владами, зі світовими правителями темряви цього віку, з піднебесними духами злоби.

Тому візьміть усю Божу зброю, щоб ви змогли дати опір у день зла і, все подолавши, вистояти.

Отож, стійте, підпорежіться істиною, зодягніться в броню праведності,

Взуйтеся в готовність благовістити мир.

Понад усе візьміть щит віри, яким зможете погасити всі вогненні стріли лукавого;

візьміть шолом спасіння і духовний меч, яким є Боже Слово».

Подолати спокуси
Якова 1:12 – «**Блаженний муж, що подолає спокусу, бо коли буде випробуваний, то одержить вінець життя, що його Господь обіцяє тим, хто любить Його».**

НОША

Виконуючи скромну, важку працю, найбільш слабкі та непоказні люди можуть бути співпрацівниками Бога й мати віху в Його присутності та підтримку благодаті. Вони не повинні втомлювати себе марнотю, тривогами, непотрібними турботами. Нехай вони трудяться день у день, сумлінно виконуючи завдання, призначені для них Божим провидінням, а Він подбає про них...

Господь піклується про всіх створених Ним істот. Він любить їх усіх і не робить між ними різниці, хіба що виявляє особливу ніжність і жалість до тих, хто покликаний нести найважчі життєві тягари

Розповідайте Богові про свої потреби, радощі й печалі, турботи й побоювання! Це не обтяжить Його. Той, Хто перелічив волосся на вашій голові, не залишиться байдужим до потреб Своїх дітей. **«Господь дуже милосердний та щедрий» (Якова 5:11).** Людські печалі зворушують Його любляче серце. Він переживає разом з нами, коли ми розповідаємо Йому про свої жалі. Розкажіть Богові про все, що тривожить вас. Жоден тягар не буде для Нього занадто тяжким, бо Він утримує світи й керує Всесвітом; Він не може бути байдужим до всього, що стосується вашого внутрішнього світу. Немає жодного розділу в книзі нашого життя, який був

би настільки незрозумілим, щоб Господь не міг його прочитати; жодне скрутне становище не може бути таким важким, щоб Він не міг вам допомогти. Жодне нещастя, котре спіткало найменшу Його дитину, жодне переживання, що непокоїть душу, жодна радість, жодна щира молитва – ніщо не проходить повз увагу Небесного Отця, усе знаходить живий відгук у Нього. **«Він лікує розбитих серцем, – перев'язує їхні рани» (Псал. 147:3).** Взаємини між Богом і кожною людською душею є настільки повними й визначеними, ніби ця людина – єдина душа на землі, що потребує Його опіки, за котру Він віддав Свого улюбленого Сина.

Господь нікого не змушує нести непосильний тягар. Він зважає будь-яку ношу, перш ніж покласти її на плечі Своїх працівників. Кожному Своєму працівникові люблячий Небесний Отець каже: **«Поклади на Господа свої турботи і Він буде опікуватися тобою» (Псал. 55:23).**

«Мамо... Ходімо збирати речі»

Ця дивовижна історія сталася в Києві. Оксана прийняла водне хрещення за місяць до війни. Щойно почалися воєнні дії, у неї було бажання виїхати зі столиці, але її 19-річний син був категорично проти.

Оксана молилася про Боже керівництво й просила дати знак. Мовляв, якщо є Господня воля на те, щоб вони виїхали, то нехай її син підійде до неї ввечері зі словами: «Мамо, я передумав. Я хочу виїхати. Ходімо збирати речі».

Яким же було її здивування, коли одного вечора син підійшов до неї й промовив слово в слово, як вона просила в молитві! Вони зібралися й наступного дня виїхали зі свого району.

А через день ворожа ракета влучила в сусідній дім. Там були страшні руйнування, а в їхньому будинку повилали всі шибки. Однак у їхній квартирі вікна залишилися цілі, а все помешкання – неушкоджене! Сусіди дивувалися й не могли повірити, що таке можливо!

Оксана із сином у будь-якому разі залишилися б живими, але Бог зберіг їх від додаткової травми та стресу. Справді, Господь не дає випробування понад силу!

Кожен вважає себе стратегом, бачачи бій з боку.

Шота Руставелі

«Жорстокий гнів, палка і лютість, та проти ревності хто встояти зможе?» (Прип. 27:4; пер. П. Куліша).

ВІНЕЦЬ ЖИТТЯ

Сили темряви згущуються навколо людини, приховуючи від нас Ісуса, і часом ми можемо лише чекати в скорботі й подиві, доки хмари розсіються. Цей період жакли-вий. Здається, що надія зникає, і нас охоплює відчай. У ці страшні години ми повинні навчитися покладатися тільки на переваги викуплення й у всій своїй безпорадності та пригніченості довіритися заслугам розп'ятого й воскреслого Спасителя. Якщо ми це робимо, то ніколи не загинемо – ніколи! Коли світло осяєє наш шлях, не так важко зміцнюватися силою благодаті. Проте не так і просто чекати з терпінням і надією, коли хмари оточують нас і все навколо темніє. Для цього потрібні віра й послух,

які змушують нашу волю повністю розчинитися в Божій волі. Ми за-надто швидко впадаємо у відчай і кличемо до Бога, щоб Він визво-лив нас від випробування, тоді як нам треба благати Його про тер-піння перенести це випробування і про благодать, щоб вийти з нього переможцями.

Ті, хто всім серцем, розумом і всією душею звернеться до Бога, знайдуть у Ньому мир і безпеку... Він знає, чого саме ми потребу-ємо, що ми можемо витримати, і наділяє нас Своєю благодаттю для перенесення кожного випробуван-ня й кожної перевірки, яку Він до-пускає в нашому житті. Я постійно молюся про те, щоб бути ближче до Бога.

Господь у Своїй великій любові бажає, щоб у нас розвивалися до-рогоцінні дари Його Духа. Він до-пускає, щоб ми стикалися з пе-решкодами, переслідуванням і труднощами не для того, щоб вони були для нас прокляттям, а для нашого благословення. Кожна спокуса, кожне випробу-вання, які ми мужньо подолали, збагачують наш досвід і сприя-ють формуванню характеру. Душа, яка опирається спокусі завдя-ки силі Божій, демонструє перед Небом і Землею дієвість Христової благодаті.

Хто підкоряє своє життя Божому керівництву, присвячуючи себе служінню Йому, ті ніколи не опи-няться в такому становищі, коли б Він не надав їм допомогу. Якою б не була наша ситуація, якщо ми виконуємо Його Слово, то маємо Провідника, Котрий указує нам до-рогу. Якими б розгубленими ми не були, у нас є надійний Порадник. Якими б не були наші смутки, важ-ка втрата чи самотність – маємо співчутливого Друга.

«Блаженний муж, що подолає спокусу, бо коли буде випробуваний, то одержить вінець життя, що його Господь обіцяв тим, хто любить Його» (Якова 1:12).

Твоє право сіяти те, що ти хочеш, але жати будеш не те, що хочеш, а те, що сів.

Якщо ваш гріх не на Голгофі, то він у вас.

Віра – це здатність серця бачити світло, коли очі ба-чать темряву.

У вашому розпоряджен-ні всі сили Неба. Питання лише в тому, чи не перер-ваний із Богом зв'язок?

5 ІСТИН, ЯКІ БОГ ХОЧЕ, ЩОБ ТИ ЗНАВ

Бог думає про тебе щоденно.

«Благословенний Господь, – тягарі Він щоденно нам носить, Бог – наше спасіння!» (Псал. 68:20).

Щогодини Бог береже тебе від зла.

«Та вірний Господь, Який зміцнить вас і збереже від лукавого» (2 Сол. 3:3).

Щохвилини Бог піклується про тебе.

«Покладіть на Нього всі ваші турботи, бо Він дбає про вас» (1 Петра 5:7).

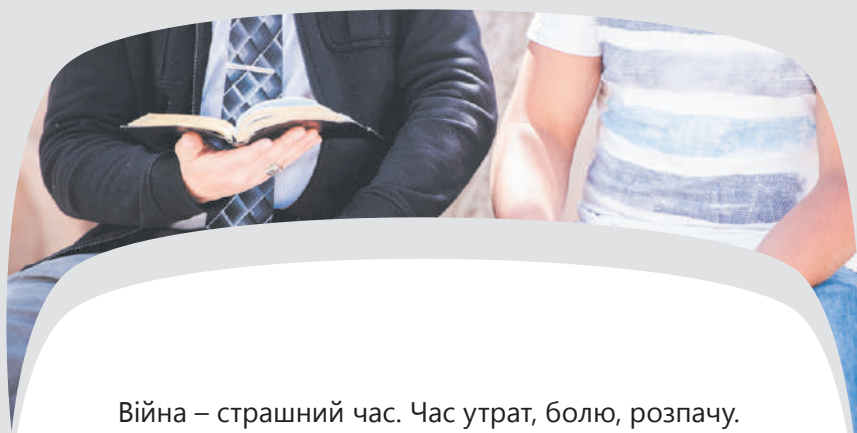
Щосекунди Бог любить тебе.

«Здалека Господь з'явився мені та й промовив: Я вічним коханням тебе покохав, тому милість тобі виявляю!» (Єрем. 31:3)

Де б ти не був, Бог завжди з тобою! Про це свідчить усе Святе Письмо.

ВІЙНА

Війна – страшний час. Час утрат, болю, розпачу. Однак для людини, яка покладається на Бога, це також час дивовижних відповідей на молитви, до-свідів щоденного Божого захисту та підтримки.

Ілля з батьками живе в Києві, навчається в хри-стіянській школі. А його тато навіть у воєнний час щодня їздить на роботу. Одного дня неподалік від його підприємства впав снаряд. Ніхто з людей не постраждав, але вікна були вибиті. У всіх кабінетах, окрім одного.

Згодом стало відомо, що в цьому кабінеті під час вибуху чоловік читав Біблію...

Найбільша інвалідність – це життя у гріху...

Нік Вуйчич

Остерігайтеся людей ... система цінностей яких за-лежить від ситуації.

БОЖИЙ ПРИХИСТОК

Про життя в Бучі на Київщині під час окупації розповідає Лариса Натьос, медпрацівниця, дружина пастора Миколи Натьоса.

Чому ви zostалися в Бучі й не евакуювалися відразу?

Коли розбомбили Гостомель, люди почали втікати до Бучі, а ми приймали їх на території Українського адвентистського центру вищої освіти (УАЦВО), годували та заспокоювали. Багато хто приходив просто поїсти, поспати, а потім вирушав далі. Двісті людей зупинилися в нас.

Ми не могли залишити їх і поїхати. На території нашого студмістечка, окрім навчальних корпусів та адміністративних будівель, розташовані також дитячий садок, школа, гуртожиток. Тому для всіх знайшлося місце на цокольних поверхах. Для дітей з мамами виділили найчистіше та найтепліше приміщення. З малечю спілкувалися, малювали, читали віршики, дивилися цікаві відеосюжети. Дорослим пастори багато розповідали про Господа, молилися, підтримували, адже дехто з них і сам побував у полоні на початку війни на Донбасі. Ми із чоловіком щодня робили обхід: зранку я сама, а ввечері – разом.

Люди дуже дякували Церкві, бо бачили Боже благословення: вони мали захист, їжу, ліки та речі першої необхідності. Майже всі дивувалися, що раніше ніколи не чули про нашу Церкву, й обіцяли в мирний час обов'язково повернутися сюди,

бо відчували, що на цьому місці є Бог.

Де ви брали їжу?

У перші дні продуктів було небагато, тільки залишки за купівель для студентської столової. Потім самі студенти телефонували нам і просили забрати з їхніх кімнат харчі, засоби гігієни та медикаменти.

За декілька днів один з пасторів, евакуювавши частину студентів, повернувся з повною машиною гуманітарної допомоги із Західної України: хліб, борошно, сік, заморожені продукти. Він пропонував вивезти всіх, але люди не захотіли, думали, що це швидко закінчиться й вони повернуться додому.

Після загострення ситуації, коли біля нас почали падати снаряди, хтось із бізнесменів, дізнавшись, що в нас переховуються люди, попросив волонтерів привозити нам безоплатно продукти з їхніх магазинів.

А де ви брали ліки?

На території нашого закладу є медичний кабінет, у якому були запаси ліків. Їх вистачило на тиждень. Потім нам допоміг один з місцевих бізнесменів-волонтерів, який опікувався забудовою Бучі й знав багатьох підприємців. Він попросив мене поїхати з ним, щоб допомогти пораненим людям, оселі яких розбили вночі. Зрозумівши, що в мене немає всього необхідного, цей чоловік зателефонував своєму знайомому, керівникові аптеки, і той погодився відчинити двері, щоб ми взяли все, що потрібно.

Коли ми приїхали до аптеки в Гостомелі, над нами низько

пролетів вертоліт, з якого лунала автоматна черга. Ми поставили машину за будівлею, а самі заховалися в напівпідвальному приміщенні.

Потім ми мали повертатися до пораненого солдата. Утім, коли закінчився обстріл, нам зателефонували й сказали, що їхати вже не потрібно... Помер. Мені до сліз було шкода цього хлопця.

Пізніше із Західної України волонтери привезли нам повну карету «швидкої» та цілий мікроавтобус різних ліків, памперсів, дитячого харчування. Цього було достатньо, щоб допомагати людям, які ховалися в місцевій школі, у в'язниці. Наші волонтери приїздили від них зі списками, і ми давали все необхідне.

Як діти пережили ці два тижні облоги?

Дітки були різні: 15 малюків – до року, решта – малеча та підлітки. У таких умовах часто загострюються хвороби, імунна система слабка, дехто застуджувався.

Мені допомагала молода лікарка-педіатр, ми радилися, як кого лікувати. Вона жила в приміщенні з дітьми, наглядала за ними, а я приносила ліки та перевіряла стан здоров'я дітей та мам.

У нас був десятимісячний малюк, дуже наляканий. Хтось із діток міг гучно крикнути – і він знову лякався. Батьки дуже довго не могли його заспокоїти, нічого не допомагало. Тоді вони перейшли в гуртожиток, щоб ізолювати малюка від дітей. Однак і там він не припиняв кричати. Потім батько знайшов мене й попросив щось зробити, щоб дитина заспокоїлася.

Ми щойно закінчили видавати людям вечеру, як почався обстріл, і я ще пів години не могла вийти на відкриту територію. Потім ми перебіжками з валізою медикаментів таки дісталися гуртожитку, дитина просто захлиналася від крику.

Спочатку я дала краплі валеріани, заміряла температуру – 40 градусів. Я розуміла, як це небезпечно. Та в моїй валізі для такої маленької дитини спеціальних медикаментів не було. Ми під обстрілами побігли до педіатра з надією, що вона має необхідне, але й у неї потрібних ліків не виявилось. Тоді я вирішила повернутися й зробити дитині укол з наявних препаратів, але в малій дозі. Зрештою малюк заспокоївся, і температура трохи спала.

Ми постійно молилися за цю дитинку, і за дві доби їй стало краще.

Як лікували тяжкохворих дорослих?

У нас були дуже якісні ліки, навіть рідкісні. Якось до мене звернулася жінка, якій потрібні

були препарати для лікування щитовидної залози. Їй без них було погано. А Бог заздалегідь і для неї приготував ліки. В іншої жінки на тлі стресу почалася кровотеча. По п'ять разів на день я колола їй препарати, ми молилися – і все налагодилося.

Ще одну жінку привезли з ускладненнями коронавірусу: уражені легені, низька сатурація, тромбоемболія. Удома вона була під'єднана до кисню, а коли їхній будинок розбомбили, кисень залишився в ньому, а її привезли до нас. Обличчя синє, ходити не може, задихається, стан дуже тяжкий. Її потрібно було терміново везти до лікарні, але обстріли не вщухали. Я дві доби тримала її на препаратах, які дав нам Бог. Усі посилено молилися, і вранці російські війська відступили. Ми зателефонували на «швидку», але там попросили самим привезти хвору. Не без труднощів ми розмістили її в машині та з Божою допомогою доправили до лікарні. Щойно повернулися о 16 годині, як о 18 наш район окупували й виїхати вже не було змоги.

Коли ми молилися, Бог давав мудрості, як зробити все правильно.

Часто вас брали із собою допомагати пораненим?

Брати вирішили, що я більше потрібна людям тут. Адже були й критичні ситуації. Одного разу російські військові обстріляли машину «швидкої», на якій їздили наші волонтери, повернулися вони пішки. Наступного дня обклеїли мікроавтобус знаками, стрічками, щоб було видно, що їдуть волонтери. Та й це не зупинило ворога. Водієві куля пройшла по голові, до кістки розрізала шкіру над вухом, але, на щастя, він залишився живий. Хлопці на собі принесли його до мене. Після цього вони вже не їздили, а ходили пішки.

У мене не було чим зашити рану, а вона була небезпечна. Господь дав мудрості, які антибіотики колоти, і я стягувала йому рану спеціальним клеєм. Дякувати Богові, температури в нього не було, рана без ниток загоїлася так, наче її зашили. У цьому ми теж побачили милість Божу. ➡

Даремно очікувати, що Він прийде як УТІХА, коли Він відкинутий як ІСТИНА.

► **До вас приходили й люди з наркозалежністю. Як ви давали їм раду?**

Так, жила в нас одна така жінка. Вона була учасницею державної програми зі зменшення шкоди від наркотиків і приймала препарат замісної підтримувальної терапії. Препарат закінчувався, але вона ще не вилікувалася й відчувала, що починається «ломка». Це тяжкий стан, коли можуть бути судоми, втрата пам'яті чи навіть зупинка серця.

Жінка говорила, що в неї слабке серце, вона боїться «ломки» й не хоче помирати. Ми з нею молилися, спочатку допомагали препаратами, підтримували її емоційний та фізичний стан. А коли вже наприкінці евакуювалися з Бучі до нашого молитовного будинку на вулиці Ямській у Києві, вона попросила тільки одну дозу знеболювального. Коли я дала їй більше про запас на майбутнє, вона вперше в житті роздала його людям. Зранку, коли ми прощалися, ця жінка зі світлим обличчям сказала: «Я зцілилася» – і була дуже вдячна, що провела цей час із нами.

Жили в нашому інституті й чоловіки, які привезли із собою алкогольні напої. Наші брати їх відразу зібрали й сказали: «Зараз війна, усе спиртне треба здати. Хто питиме на нашій території, того виселятимемо за її межі». Усі чоловіки принесли мені в шафу дуже багато пляшок різного алкоголю.

З ними часто молилися. Якщо спочатку їм було важко, потім звикли. Після закінчення облоги всі роз'їхалися. Невдовзі мені зателефонувала дружина одного чоловіка, який довго ще хотів випити, і розповіла таку ситуацію.

Коли на вокзалі їм дали порції гарячої страви, йому запропонували випити, але він відповів: «Я не п'ю. Я віруючий». Дружина запитала: «І якої ти віри?» А він відповів: «Як якої? Я – адвентист. Ми ж там були, тепер уже іншим життям жити не зможемо. Не хочу повертатися до старого». Його дружина дивується: «Він був таким атеїстом, так любив випити, а тут усе в розумі змінилося». Потім зателефонував сам Сергій і говорить: «Ларисо, я ж тепер ваш. Хочу знайти церкву. Це добре, що в таких страшних умовах ми зустріли Бога».

Коли ми виїхали з окупації, усі були здорові, бо за цей час люди вилікувалися і духовно, і фізично.

Бесіду вела
Алла Шумило

Псалом 27

¹ Господь моє світло й спасіння моє, кого буду боятись? Господь то твердиня мого життя, кого буду лякатись?

² Коли будуть зближатись до мене злочинці, щоб жерти їм тіло моє, мої напасники та мої вороги, вони спотикнуться й попадають!...

³ коли проти мене розложиться табір, то серце моє не злякається, коли проти мене повстане війна, я надіятись буду на те, на поміч Його!

⁴ Одного прошу я від Господа, буду жадати того, щоб я міг пробувати в Господньому домі по всі дні свого життя, щоб я міг оглядати Господню приємність і в храмі Його пробувати!

⁵ бо Він заховає мене дня нещастя в Своїй skinі, сховає мене потаємно в Своєму наметі, на скелю мене проведе!

⁶ А тепер піднесеться моя голова понад ворогами моїми навколо мене, і я в Його skinі буду приносити жертви при відзвучах сурм, і я буду співати та грати Господеві!

⁷ Почуй, Господи, голос мій, коли кличу, і помилуй мене, і озвися до мене!

⁸ За Тебе промовило серце моє: Шукайте Мого лиця! тому, Господи, буду шукати обличчя Твого:

⁹ не ховай же від мене обличчя Свого, у гніві Свого раба не відкинь! Ти був мені поміч, не кидай мене, і не лишай мене, Боже спасіння мого,

¹⁴ Надійся на Господа, будь сильний, і хай буде міцне твоє серце, і надійся на Господа!

«Нехай Господь поблагословить тебе, і нехай Він тебе стереже! Нехай Господь засяє на тебе лицем Своїм, і нехай буде милостивий до тебе! Нехай Господь зверне на тебе лице Своє, і хай дасть тобі мир!» (Числа 6:24–26).

Достоїнства та досягнення даються людині для заповнення потреб своїх ближніх, а не для звеличення над ними.

Диявол не нападатиме на вас, якщо у вас немає святості. Злодії не грабують порожніх будинків. Без святості ми – чужі Богові.

Є бажання – будуть можливості. Будуть дії – з'явиться результат.

Багато хто говорить, що важко бути сіллю, коли в моді солодке життя. Однак Святе Писання говорить: **«Ви – сіль землі...» (Матв. 5:13).**

Ми молимося не для того, щоб сказати Богу, що Він має зробити, а щоб Бог сказав, що маємо зробити ми.

Аврелій Августин

Дехто думає, що не варто турбувати Бога, постійно звертаючись до Нього, але насправді Господа непокоїть, коли ми не звертаємось до Нього...

Дуайт Муді

Я – християнин

Я – християнин і тому:
– не ношу червону нитку;
– не вішаю у своєму домі обереги;
– не ходжу до бабок;
– не вірю в гороскопи;
– не вірю в забобони;
– не вірю в упередження...
А вірю у Всемогутнього БОГА!

ПОДАРУНОК БАТЬКА

Один багатий чоловік мав сина, І подарунка йому готував, Бо в нього наближались іменини, Двадцятиріччя хлопець відзначав. І батько знав бажання його сильне, Чого хотів давненько його син, Він мріяв дуже про авто спортивне, Так сильно прагнув, до душі глибин. Хлопчина бачив коштів вистачає, Тому на день народження чекав, Що тато прийде, його привітає, Приємні ці хвилини уявляв... І скаже: «Ось твій подарунок, сину! Нова автівка у дворі стоїть...!» Він розцілує батька за машину, Що його мрію допоміг здійснити. Той день настав, несе багач дарунка, Юнак із нетерпінням його жде. В руках трима барвистого пакунка, Хлопчина зрозумів, щось тут не те. Коли відкрив – там Біблія лежала, Новенька, особлива, дорога, А в серці злість на батька закипала, Образа сильна, ненависть лиха: «Та як ти міг зі мною так вчинити?! Бо ж знав, чого я прагну з давніх пір, Ти змогу мав і гроші, щоб купити Те, що хотів я сильно, аж надмір... У тебе я єдиний, ти ж жалкуєш Для мене коштів, мрію щоб здійснити, Ти ще про це страшенно пошкодуєш, Не буду більше я з тобою жити! Не хочу більше називатись сином! І ти мені не батько з цього дня! Тебе я відсьогодні вже покину, Живи один й згромаджуй надбання!» Хоч батько намагався щось сказати, Та син його і слухати не став, Він стрімголов, скоріше вибіг з хати Й далеко з дому геть попрямував. І колесо життєве завертілось, Роботу мав, багато працював, Та з батьком спілкуватись не хотілось, І не дзвонив йому і не писав. Пройшло з тих пір чимало довгих років, І добре і погане пережив, З життя він взяв багато так уроків, І зрозумів тоді, що зле вчинив. Так захотілось в рідний дім, до тата, Близьких і рідних більше він не мав, Обняти його і «Пробач!» сказати, Що стільки літ образу й злість тримав. Знайоме місто... Вулиця... Будинок... До болю рідний, милий, дорогий... Відкрив його, зайшовши всередину І занімів, став, наче кам'яний... Стоїть портрет на ньому чорна стрічка, Помер татусь... Давно цей світ лишив... А біля нього згорток невеличкий, Той самий, що образу спричинив. Взяв в руки Біблію, відкрив... і в ту хвилину, Знайшов, перегорнувши сторінки, Ключі до тої самої машини, Про яку мріяв всі свої роки... Сертифікат подарунковий в папці Й записка: «Я пробачив все давно...!» І батьків заповіт лежав на лавці, На сина переписане майно... Як боляче!... Ніколи не вернути, Той час, коли ще батько був живий...! Щоб виправить помилку, пригорнути Людину рідну до грудей своїх... Коли почав читати Боже Слово, То зрозумів гріховність всю свою, В сльозах молив: «Пробач мене, мій Боже, Що батькові завдав скорбот, жалю...» Скажіть, а вам Святе Письмо вагоме? Чи до земного тягнеться душа? Чи почуття образи всім відоме, Коли близька людина, мов чужа? Що має цінність зараз в цьому світі? Мільярди? Особняк, чи то авто? Коли із Богом прийде час зустрітись, Не забере набутого ніхто! Читайте Біблію! Вона покаже, Які ми є в Ісусових очах, На всі погіршності, помилки вкаже, Доровказ в Господніх тих словах. Можливо, хтось роками в серці носить Образ, кривду, ненависть і злість, Яку ж тоді вам користь це приносить? Воно ж людину зсередини їсть! Цінуймо рідних зараз, бо, можливо, Вже завтра буде пізно щось змінити! Як дарувати їм любов важливо! Поки є час, близькими дорожіть!

Катерина Бойко

БАТЬКО

Батько є центром сім'ї. Він – законодавець, в характері якого виявляються такі позитивні якості, як енергійність, чистота, чесність, терпеливість, мужність, старанність і корисна діяльність. Певною мірою батько є священником сім'ї. Вранці та ввечері батько, як священник сім'ї, повинен визнавати перед Богом гріхи, які протягом дня здійснив він і його діти. Необхідно визнавати як гріхи, про які він пам'ятає, так і потаємні, які знає один лише Бог. Таке правило, якого ревно дотримується батько, коли він вдома, або мати в час його відсутності, стане благословенням для сім'ї.

У своїй родині батько представляє божественного Законодавця. Він співпрацює з Богом, здійснюючи сповнені милості задуми Божі та утверджуючи у своїх дітях принципи істини, прищеплюючи якості, що допоможуть їм виробити чистий, доброчесний характер і бути слухняними не тільки своїм земним батькам, а й небесному Отцеві.

Своєю живою вірою батько з'єднує дітей з престолом Божим. Не покладаючись на власні сили, він довіряє свою безсилу душу Ісусові та сподівається на силу Всевишнього. Батьки, моліться вдома з вашою родиною вранці й ввечері, моліться ревно у своїй кімнаті, виконуючи щоденну

роботу, підносьтеся в молитві душою до Бога. Так Єнох ходив з Богом. Тиха, палка молитва душі піднесеться як святий фіміам до престолу благодаті й буде приємна Богові, ніби вона була звершена у святині. Для всіх тих, хто у такий спосіб шукає Його, Христос стає негайним Помічником у скрутний час. Вони в день випробування будуть сильними.

Життєва зрілість. Батько не повинен бути як дитина, котра керується лише поривами. Він пов'язаний зі своєю сім'єю священними узами.

Його вплив на сім'ю залежить від того, наскільки він знає єдиного, правдивого Бога і посланого Ним Ісуса Христа. **«Коли я був дитиною, – говорить апостол Павло, – то я говорив, як дитина, думав, як дитина, розумів, як дитина; коли ж я став мужем, то залишив усе дитяче» (1 Кор. 13:11).**

Батько повинен стати на чолі сім'ї не як недисциплінована доросла дитина, а як чоловік мужнього характеру, котрий уміє вгамовувати свої пристрасті. Він повинен отримати моральне виховання. Його поведінка у сімейному житті має визначатися чистими принципами Божого Слова. Тоді він зростатиме у міру Христової повноти.

Татові

Про маму в світі сказано багато, Цю роль оспівувати Бог велів. Я ж хочу вірш цей присвятити тату, Він заслужив не менше добрих слів.

Так само любить він свою дитину, Турбується про затишок її. На справжнім батькові тримається родина, Таким батькам вклоняюсь до землі.

Хто дбає і про доню, і про сина, У Вічність прокладає він мости. Хороший тато – дорога людина. Той тато, що нас виховав й зростив.

Міла Кирилук

Дій:
• У любові
• З любові
• З любов'ю

Подружжя – це посвята, а не експеримент.

Справжнє кохання не може прийти і піти, Біблія говорить, що це плід, а щоб був гарний, стиглий плід, потрібні зусилля, ресурси, час.

Біл Хайбелс

РІДНІ ЛЮДИ

Сьогодні ми з другою йшли площею Ринок у Львові, як над нами дуже низько пролетів літак з характерним для нього гулом. Цієї миті, здавалося, час зупинився: усі люди на декілька секунд завмерли від жаху й не рухалися.

Коли літак пролетів, ми помітили під стіною дівчину, яка присіла й затулила обличчя руками. Вона ридала, а її тіло трусило. Я одразу зрозуміла, що в неї сильна панічна атака. Підійшла до неї, присіла поруч, обійняла й змушувала називати кольори мого одягу.

— З вами все гаразд, ви не помираєте, я поруч, а отже, це скоро мине, — говорила я їй. — Це панічна атака, у мене також вони бувають, я вам допоможу. Погляньте на моє пальто, який це колір?

— Червоний, — задихаючись, відповідала вона.

— А мій светр?

— Бордовий.

— Мої джинси?
— Чорні.
— Сумочка?
— Теж чорна.
— Шарф?
— Сірий, — уже трохи спокійніше відповіла вона.

Потім із сумочки я дістала свій паспорт:

— Якого кольору обкладинка?
— Синьо-жовта, — сказала вона ще спокійніше й усміхнулася, витираючи сльози.

— Це був наш літак. Ми переможемо, ми вже перемагаємо! Ні ви, ні я не померемо.

Однак її досі трясло.

Я дістала «Корвалмент» (він у мене завжди із собою) і дала їй одне драже під язик. «Корвалмент» урегулює серцебиття. Під час сильної панічної атаки серце б'ється із частотою приблизно 170 ударів за хвилину, а часом і більше.

Мені вдалося заспокоїти цю дівчину й стабілізувати її емоційний стан за 5–7 хвилин. Уже потім виявилось, що вона з Харкова, не так давно приїхала до Львова. Над її будинком постійно літали винищувачі! Вона

багато днів жила, ховаючись від авіаударів, обстрілів і всього того жаху, про який ви й так знаєте. Тож коли над площею Ринок низько пролетів літак, її психіка не витримала.

Ми тепер часто бачитимемо людей, у яких можуть бути панічні атаки. У багатьох із нас з'явилися нові тригери — події, що спричиняють раптове повторне переживання психологічної травми. Дехто гостро реагує на голосні звуки, дехто — на сирену, дехто — на шум літака. Не всі знають, що робити в таких ситуаціях. Ось прості поради:

1. Обійміть людину або просто погладьте її, завдяки цьому вона відчуватиме межі свого тіла (але перед цим запитайте в неї дозволу).

2. Скажіть їй, що вона точно не помере, що це панічна атака, від яких ще ніхто не помер, що ви поруч і, навіть якщо їй стане гірше, ви не дозволите, щоб з нею сталося лихо.

3. Змушуйте її називати предмети навколо, кольори. Наприклад, якщо це сталося на вулиці, де їздять автомобілі, попросіть її сказати, якого вони кольору. Якщо це сталося в приміщенні, попросіть описати навколишні об'єкти: шафу (із чого зроблена?), книгу (яка назва?), чашку (якої форми?). Так мозок перемикається на іншу діяльність — і стрес минає.

4. Просіть людину глибоко дихати. Дихайте разом з нею впродовж однієї-трьох хвилин. Це заспокоює.

5. Якщо є змога, дайте випити води.

6. Завчасно придбайте в аптеці «Корвалмент» у формі драже, він коштує копійки. Утім, перш ніж його пропонувати людині, запитайте, чи немає в неї алергії.

7. І головне — не бійтеся підійти до чужої людини, виявити емпатію, людяність і стати для неї опорою в цій складній ситуації. Повірте: під час панічної атаки людині потрібна людина.

Пам'ятайте: ми тепер з вами всі одне одному рідні.

Оксана Шаварська

РОЗРАДИТИ ПІД ЧАС СКОРБОТИ

Господь виявляє до засмучених особливу милість, яка пом'якшує серця й спасає душі. Його любов прокладає дорогу до пораних та зламаних сердець і стає цілющим бальзамом.

Ті, хто зазнав найбільших скорбот, часто несуть і найбільшу розраду своїм ближнім, випромінюючи світло. Біди та нещастя стримали й пом'якшили таких; вони не втратили впевненості в Бозі, коли їх долали лиха, але міцніше трималися Його любові. Вони — живий доказ ніжної турботи Бога, Який творить як темряву, так і світло й карає нас для нашого ж блага. Христос — світло для світу; у Ньому немає жодної темряви. Дорогоцінне світло! Ходімо ж у цьому світлі! Залиште смуток і скарги. Радійте завжди в Господі.

Ви маєте благословенну можливість прийняти благодать Христа, яка зробить вас здатними потішити інших тією вітхою, якою Бог утішає вас самих... Нехай кожен прагне допомогти ближньому. Так ви знайдете Небо в мініатюрі тут, на Землі, й ангели Божі діятимуть вашими руками, щоб виявляти добрий вплив... Намагайтеся допомогти всім, чим тільки можете. Розвивайте в собі кращі риси характеру, щоб благодать Божа щедро зливалася на вас.

Люди будь-якого віку можуть навчитися дивитися на Бога як на Того, Хто зцілює, співчуває та розуміє їхні потреби й Хто ніколи не помиляється.

Знаходьте час утішити чиєсь серце, благословити добрим, підбадьорливим словом людину, яка бореться зі спокусою або, можливо, із хворобою. Підбадьорюючи інших словом надії, указуючи їм на Того, Хто може понести їхній тягар, ви самі несподівано для себе знайдете мир, щастя й утіху.

Посвячене християнське життя завжди поширює світло, розраду та мир. Воно вирізняється чистотою, простотою й корисністю. Його рушійною силою є безкорислива любов, яка освячує все навкруги. Таке життя сповнене присутністю Христа.

«Який розраджує нас у всіх наших скорботах, аби й ми могли потішати тих, хто перебуває у різних скорботах, утіхою, якою Бог потішає нас самих» (2 Кор. 1:4).

Скільки б не було болю і смутку, відчаю та розчарування, тобі завжди є звідки черпати сили — від живого Джерела життя, від Христа, Хто є життя!

Щира розмова з Богом — перший крок до душевного спокою.

Любов до Бога проявляється через любов до ближнього.

ХОЧУ ВІРИТИ
ЯК ТАТО ТА МАМА

ПРАКТИЧНІ ПОРАДИ БАТЬКАМ

ЩОЧЕТВЕРГА

В ЕФІРІ ТЕЛЕКАНАЛУ О 19:30
НА ЮТУБ СТОРІНЦІ О 20:00

ВІЧНИЙ СКАРБ

Щомісячна християнська газета

Видавець – видавництво
«Джерело життя»

Відповідальний за випуск –
директор видавництва
«Джерело життя»
Василь Джулай

**Головний редактор
видавництва**
Лариса Качмар

Богословська експертиза
доктор богослов'я
Ігор Корещук

Відповідальний редактор
Яна Хорошко

Коректори
Ганна Борисовська
Олена Мехоношина

Дизайн та верстка
Артур Аптер

Фотографії
ru.depositphotos.com

Відповідальна за друк
Тамара Грицюк

Підписано до друку 12.05.2022 р.
Наклад 100 000 прим.
Адреса: 04052, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10А
E-mail: dzherelo@ukr.net;
Тел.: (044) 425-69-06

Редакція залишає за собою право
друкувати матеріали в дискусійно-
му порядку, не поділяючи поглядів
автора, а також право редагувати
і скорочувати тексти. Рукописи не
рецензуються і не повертаються.
Оголошення, реклама та листи допи-
сувачів друкуються мовою оригіналу.
Листування ведеться лише на сторін-
ках газети. Відповідальність за зміст
статей несе автор.

Якщо ви бажаєте пожертвувати кошти
на розвиток газети, можете це
зробити через банк.

Наші реквізити:
Одержувач: УКУ АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
IBAN: UA753808050000000026006149457
МФО 380805
Банк: ПАТ «Райффайзен Банк Аваль»
у м. Києві
Призначення платежу:
добровільні пожертви

Свідоцтво
про державну реєстрацію
Серія KB №8176 від 03.12.2003

Дізнайся більше на:

lifesource.ua

**Контактні дані
розповсюджувача:**

BOOKSON
Інтернет-книгарня

ЗАМОВЛЯЙ ЛЕГКО –
ОТРИМУЙ ШВИДКО

ХРИСТИЯНСЬКІ КНИГИ

ДЛЯ
ВСІЄЇ
СІМ'Ї

+38 (099) 45-595-45
shop@bookson.com.ua
www.bookson.com.ua

* Можлива
оплата картою
«ЄПідтримка»

